

*Fecske Csaba***Ha már nem itt**

a ti gondotok lesznek
 ha már nem itt
 por tétova emlék
 fáradt gondolat
 amit az agy
 lecsöppenni hagy
 hogy ennyicske vagy

NNÁ száza

lángoló szépség költészet
 az idő el nem emészthet
 voltál és leszel örökké
 a szellem nem válhat röggé

mit ér a költő hogyha nő
 és körülötte dudva nő
 ha fölébe nő a gaznak
 megmarad nekünk vigasznak

a verseket újratöltő
 gyémánt tisztaságú költő
 királynő tartású asszony
 elérte egykor hogy hasson

évek jönnek tovatűnnek
 erodálódnak a művek
 kevés csak ami fönmarad
 ami él s mindig újat ad

a szépség törékeny jószág
 nem maga intézi sorsát
 a még pelenkás utókor
 ritkán jól és sose jókor

Billog

elmentél hát mert egyszer
 el kell mindenkinek
 itt hagytál engem
 e g y e d ü l n i
 már jó neked
 a lét elviselhetetlen
 könnyűségével szemben
 a nemlét könnyelműsége

Kinek jó

hol volt az Éden ki tudja már
 helyét fölverte a gaz
 amit nem fog a kasza
 a tilalomfa érdeklődés
 híján kiszáradt
 tüzénél Káin égette el bűneit
 a bosszúálló angyal lángpallosa
 berozsdásodott elmúlt az Úr haragja
 rájött azóta meg is bánta tán
 elhamarkodott és túlzó volt a büntetés
 a megalázott ember száműzte őt szívéből
 ahol most gyűlölet tanyázik
 az ember istentelen
 az Isten embertelen
 kinek jó ez így
 újra kéne kezdeni

Rigófészek

öt tojás lapult a fészekben
amit a szorgos rigópár az erkélyen
a virágládában font virágyökerekből
hajlékony ágacskákból olyan ügyesen
hogy én két kézzel tíz ujjal is képtelen lennék
hasonlót öt remélt rigó kész rigózenekar
ha rázendít majd hajnalban megszépül a napunk
kíváncsian lestük a rigópárt családalapítás közben
ahogy felváltva ültek meg a tojásokat
és amíg az egyik a fészekben ül a másik vadászni indul
onnét visszatérve pedig megeteti párját
ahogy a fiókákat szokták kikelt az első fióka
csúnya volt szegény mégis vidám rigófütty ígérete
vártuk nagy izgalommal a következőt de következő
nem volt üresen találtuk a fészket se fióka se tojás
csak a kétségbeesett futkosás az erkélykorláton
ha rigófüttyöt hall az ember meg se fordul a fejében
hogy minden trillának sorsa van

Arról ami nincs*

minden ember boldog akar lenni
énekli szívhezszólán a bátyai pacsirta
miközben én hazámat védem
géppisztolyt szorongatva valahol a végeken
szívem mint Galvani békája ráng
és arra gondolok a boldogság nem kétágú létra
amire fölmászhatasz hogy fölragaszd
a tapétát beverd a szöveget a képek
amiben gyönyörködni szeretnél
vagy arra a szögre akaszd magad kép helyett
a boldogság nem lufi amit föl lehet fújni
oszt hólyag máris repül az égbe
hacsak ki nem pukkan
a boldogság nem vicc ami ha eszedbe jut
elneveted magad és furcsán néznek rád az emberek
a boldogság nem rozsdás szeg amibe
bármikor beleléphetsz és felordítasz a fájdalomtól
és ha nincs szerencséd vérmérgezést kapsz
a boldogságról próféták és költők regélnek
de ki ad ma már a próféták szavára
ki hisz még a költők *ének-*
ének

**Megjegyzés: A verszáró rímpárt Szilágyi Domokostól és Szőcs Gézától kölcsönöztem fele-fele arányban.*